

Emma Goldman

Συνδικαλισμός: Θεωρία και πράξη

Τώρα, ως προς τις μεθόδους που χρησιμοποιούνται από τον συνδικαλισμό, είναι η Άμεση Δράση, η Καταστροφή (σαμποτάζ), και η Γενική Απεργία.

Άμεση Δράση.

Η συνειδητή ατομική ή συλλογική προσπάθεια της δράσης ενάντια, ή αποκατάστασης, των κοινωνικών συνθηκών μέσα από τη συστηματική επιβολή της οικονομικής δύναμης των εργαζομένων.

Η Καταστροφή

Η καταστροφή έχει ανακηρυχθεί ως έγκλημα, ακόμη και από τους αποκαλούμενους επαναστάτες σοσιαλιστές. Φυσικά, αν πιστεύει κανείς πως η ιδιοκτησία, που αποκλείει τον παραγωγό από την χρήση της, είναι δικαιολογημένη τότε η καταστροφή είναι όντως έγκλημα. Αλλά αν ένας σοσιαλιστής δεν πάψει να λειτουργεί κάτω από την επιρροή της αστικής ηθικής – μια ηθική που δίνει τη δυνατότητα στους λίγους να μονοπωλούν τη γη σε βάρος των πολλών – δεν μπορεί να ισχυριστεί σταθερά ότι η καπιταλιστική ιδιοκτησία είναι απαραβίαστη. Η καταστροφή υπονομεύει αυτή την μορφή της ατομικής ιδιοκτησίας. Μπορεί λοιπόν να θεωρείται εγκληματική; Κάθε άλλο, είναι ηθική με την καλύτερη έννοια της λέξης, από τη στιγμή που βοηθάει την κοινωνία να απαλλαγεί από τον χειρότερό της εχθρό, τον πιο επιβλαβή παράγοντα της κοινωνικής ζωής.

Η καταστροφή ασχολείται κυρίως με την παρεμπόδιση, με κάθε τρόπο, της τακτικής διαδικασίας παραγωγής, έτσι ώστε να αναδεικνύεται η επιμονή των εργατών να προσφέρουν βάσει του τι λαμβάνουν, και τίποτα παραπάνω. Για παράδειγμα, τον καιρό της απεργίας των σιδηροδρομικών στη Γαλλία το 1910, προϊόντα που πλησίαζαν στη λήξη τους μεταφέρονταν με αργά τρένα, ή σε μια εντελώς αντίθετη κατεύθυνση από την προγραμματισμένη περιοχή παραλαβής των προϊόντων. Ποιοι άλλοι πέρα από τους συνηθισμένους ηθικολόγους δεν θα αποκαλέσουν αυτή την ενέργεια εγκληματική; Αν αυτοί οι σιδηροδρομικοί εργατές πεινάσουν, και το “αθώο” κοινό δεν σταθεί αλληλέγγυα δίπλα τους ώστε να επιμείνει αυτοί οι άνθρωποι να πληρώνονται παραπάνω για να μπορούν να ζήσουν, τότε το κοινό έχει χάσει την εύνοια των απεργών και θα αντιμετωπίσει τις συνέπειες.

Μια άλλη μορφή καταστροφής που εφαρμόστηκε σε αυτή την απεργία, ήταν η τοποθέτηση κιβωτίων μεγάλου βάρους πάνω σε κιβώτια που είχαν την επιγραφή “προσοχή εύθραυστο”, τα οποία περιείχαν ακριβά κρασιά, κινέζικες πορσελάνες κ.α. Από πλευράς νόμου αυτό θα μπορούσε να θεωρηθεί έγκλημα, αλλά από την πλευρά της κοινής ανθρώπινης λογικής αυτό ήταν κατ’ελάχιστον πολύ φυσιολογικό. Το ίδιο ισχύει και για την αποσυναρμολόγηση ενός αργαλειού σε μια βιοτεχνία ύφανσης, ή ακόμη και με την ακολουθία κατά γράμμα του νόμου με όλη του την γραφειοκρατεία, όπως έκαναν οι Ιταλοί σιδηροδρομικοί, προκαλώντας σύγχυση στις υπηρεσίες σιδηροδρόμων. Με άλλα λόγια η καταστροφή είναι κυρίως ένα όπλο αμυντικό στον βιομηχανικό πόλεμο, που είναι και το πιο αποτελεσματικό, γιατί χτυπάει τον καπιταλισμό στο πιο ζωτικό του σημείο, στην τσέπη του.

Η Γενική Απεργία

Με τον όρο Γενική απεργία, ο Συνδικαλισμός εννοεί παύση δουλειάς, την διακοπή της εργασίας. Ούτε χρειάζεται μια τέτοια απεργία να αναβάλλεται μέχρι όλοι οι εργαζόμενοι ενός τόπου ή χώρας να είναι

έτοιμοι για αυτό. Όπως έχει επισημάνει και ο Pelloutier, ο Rouget και άλλοι, και ειδικά πάνω στα πρόσφατα γεγονότα στην Αγγλία, η Γενική Απεργία, μπορεί να αρχίσει από μια βιομηχανία και να καταλήξει σε μια τρομακτικά μεγάλη δύναμη. Είναι όπως όταν ξαφνικά ένας άνθρωπος φωνάζει “σταματήστε τον κλέφτη!”, άμεσα κι άλλοι θα βγάλουν την ίδια κραυγή, μέχρι να αντηχεί παντού. Η Γενική Απεργία που ξεκίνησε από μια αποφασισμένη οργάνωση, μια βιομηχανία ή από μια μικρή συνειδητοποιημένη μειοψηφία μεταξύ των εργατών, είναι η βιομηχανική εκδοχή της κραυγής “σταματήστε τον κλέφτη”, που σύντομα την φωνάζουν κι άλλες βιομηχανίες, που εξαπλώνεται όπως η πυρκαγιά σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα.

Μια από τις ενστάσεις των πολιτικών ενάντια την γενική Απεργία είναι ότι οι εργαζόμενοι επίσης θα υποφέρουν από την ανάγκη για επιβίωση. Πρώτον, οι εργάτες είναι εξειδικευμένοι στην πείνα, δεύτερον μια Γενική Απεργία είναι σίγουρα πιο αποτελεσματική από μια τυπική απεργία. Δείτε τις απεργίες των οδηγών συγκοινωνιών και των μεταλλορρύχων τώρα στην Αγγλία: πόσο γρήγορα οι κυρίαρχοι Κράτους και κεφαλαίου αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν; Έτσι κι αλλιώς, ο Συνδικαλισμός αναγνωρίζει το δικαίωμα αυτών που παράγουν πάνω στο αντικείμενο που δημιουργήσαν. Δηλαδή, το δικαίωμα των εργαζομένων να μπορούν να βοηθήσουν τους εαυτούς τους αν η απεργία δεν φέρνει άμεση και οριστική λύση. (Δηλαδή κατάληψη και αυτοδιαχείριση παραγωγής)

Ο Sorel επιμένει ότι η Γενική Απεργία είναι μια απαραίτητη εμπύχωση που δίνει νόημα στην ζωή των ανθρώπων. Εκφράζει ένα σκεπτικό που οι Αναρχικοί δεν έχουν ποτέ κουραστεί να τονίζουν. Παρολαυτά δεν συμφωνώ μαζί του ότι η Γενική Απεργία είναι ένας κοινωνικός μύθος, που ποτέ δεν θα υλοποιηθεί. Πιστεύω ότι η Γενική Απεργία θα γίνει πραγματικότητα όταν οι εργαζόμενοι συνειδητοποιήσουν την πλήρη αξία της παραγωγής τους – την καταστροφική όσο και την δημιουργική της αξία, όπως πράγματι ήδη πολλοί εργαζόμενοι παγκοσμίως αρχίζουν να συνειδητοποιούν.

Αυτά τα ιδανικά και μέθοδοι του Συνδικαλισμού μπορεί να θεωρηθούν από πολλούς εντελώς αρνητικά, διότι είναι πολύ μακριά από το τελικό τους αποτέλεσμα πάνω στο σύνολο της κοινωνίας μέχρι σήμερα. Αλλά ο Συνδικαλισμός έχει επίσης μια άμεσα θετική προοπτική. Στην πραγματικότητα, πολύ περισσότερος χρόνος και προσπάθεια αφιερώνονται σε αυτή την φάση από ότι σε άλλες. Διαφορετικές μορφές Συνδικαλιστικής δραστηριότητας έχουν σχεδιαστεί ώστε να προετοιμάσουν τους εργαζόμενους, αόμη και μέσα στις σημερινές κοινωνικές και εργασιακές συνθήκες, στο όνομα μιας νέας και καλύτερης κοινωνίας. Σε αυτό τον σκοπό οι μάζες εκπαιδεύονται στο πνεύμα της αλληλοβοήθειας και της συντροφικότητας, αναπτύσσεται η πρωτοβουλία και η αυτοδυναμία τους, διατηρείται η συναδελφική τους αλληλεγγύη, των οποίων το πνεύμα είναι η αλληλεγγύη στον σκοπό και την κοινότητα συμφερόντων του διεθνούς προλεταριάτου.

Βασικός παράγοντας σε αυτές τις ενέργειες είναι οι αλληλέγγυοι, ή αλλιώς το δίκτυο κοινωνικής αλληλεγγύης βοήθειας, που καθιερώθηκε από τους Γάλλους σοσιαλιστές. Το αντικείμενο τους είναι κυρίως να εξασφαλίσουν εργασία για τα άνεργα μέλη (του δικτύου), και να διευρύνουν το πνεύμα της αλληλοβοήθειας που στηρίζεται στην συνείδηση των κοινών συμφερόντων της εργασιακής ταυτότητας σε όλο τον κόσμο.

Στο βιβλίο του “Το εργατικό κίνημα στη Γαλλία” ο Levine ισχυρίζεται ότι τη χρονιά του 1902 πάνω από 74000 εργάτες από ένα σύνολο 99000 αιτήσεων βρήκαν δουλειά, μέσα από αυτά τα κοινωνικά δίκτυα αλληλεγγύης, χωρίς να αναγκαστούν να υποταχθούν στην εκβίαση των μεγαλοκαρχηριών των γραφείων εύρεσης εργασίας.

Τα τελευταία (γραφεία εύρεση εργασίας) είναι η πηγή της κύριας υποβάθμισης αλλά και της ξεδιάντροπης εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Ειδικότερα αυτό ισχύει στην Αμερική, όπου οι

εταιρείες επαγγελματικής αποκατάστασης είναι συχνά μεταμφιεσμένες εταιρείες παρακολούθησης, που παρέχουν εργατικό δυναμικό απεργοσπαστών που έχουν ανάγκη από δουλειά σε περιοχές όπου γίνονται απεργίες, με την υπόσχεση της σταθερά αμοιβόμενης απασχόλησης.

Η Γαλλική Συνομοσπονδία έχει από καιρό καταλάβει τον σκοτεινό ρόλο των εταιρειών εύρεσης εργασίας ως βδέλες στους άνεργους εργάτες και ως φυτώρια αναπαραγωγής ρουφιάνων απεργοσπαστών. Με την απειλή μιας Γενικής Απεργίας οι Γάλλοι σοσιαλιστές ανάγκασαν την κυβέρνηση να αποβάλλει τους μεγαλοκαρχαρίες των γραφείων εύρεσης εργασίας, και οι ίδιοι οι αλληλέγγυοι εργάτες μεταξύ τους, αντικατέστησαν σχεδόν ολοκληρωτικά (αυτά τα γραφεία), σε μεγάλο οικονομικό και ηθικό πλεονέκτημα υπέρ της εργασίας.

Πέρα από το δίκτυο των αλληλέγγυων εργατών, οι Γάλλοι συνδικαλιστές εφάρμοσαν κι άλλες δραστηριότητες στην προσπάθεια να συνδεθεί η εργασία με στενότερους δεσμούς αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας. Ανάμεσα σε αυτές είναι και οι προσπάθειες υποστήριξης των εργαζομένων που ταξιδεύουν από μέρος σε μέρος. Η πρακτική όπως και η ηθική αξία αυτής της υποστήριξης είναι ανεκτίμητη. Χρησιμεύει για να εμψυχήσει το πνεύμα της αλληλεγγύης και να δώσει την αίσθηση ασφάλειας σε κάθε ατομικότητα μέσα στην μεγάλη οικογένεια της εργασίας. Αυτή είναι μία από τις ζωτικής σημασίας επιπτώσεις του Συνδικαλιστικού πνεύματος στην Γαλλία και άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής. Πραγματικά είναι πολύ μεγάλη η ανάγκη για τέτοιες προσπάθειες σε αυτή την χώρα. Μπορεί κανείς να αμφισβητήσει την σημασία του να έχουν τη συνείδηση οι εργάτες από το Σικάγο, για παράδειγμα, που έρχονται στη Νέα Υόρκη, πως θα βρουν σίγουρα υποδοχή ανάμεσα στους συντρόφους τους με στέγη και τροφή μέχρι να έχουν εξασφαλισμένη εργασία; Αυτή η διαδικασία είναι εντελώς άγνωστη στους κύκλους εργαζομένων αυτής της χώρας, και ως αποτέλεσμα των μετακινήσεων των εργαζομένων σε αναζήτηση εργασίας – υπάρχει ένα στρώμα δυσκαμψίας που λειτουργεί στο έλεος αστυφυλάκων και αστυνομίας, πέφτει θύμα της μεταναστευτικής πολιτικής, και το ατυχές δυναμικό που προσλαμβάνεται, είναι ο στρατός των απεργοσπαστών που χτίζεται μέσω του άγχους των αναγκών και της επιβίωσης.

Έχω γίνει επανειλημμένα μάρτυρας, ενώ βρισκόμουν στην έδρα της Συνομοσπονδίας, περιπτώσεων που ήρθαν με τις κάρτες της ένωσης από διάφορα σημεία της Γαλλίας, ή ακόμη και από άλλες χώρες της Ευρώπης, και τους προσφέρθηκε στέγη και τροφή, εμψυχωμένοι έμπρακτα από την αδελφική αλληλεγγύη, και ένιωσαν φιλόξενα από τους σύντροφους τους εργάτες της Συνομοσπονδίας. Οφείλεται σε μεγάλο βαθμό σε αυτές τις πρακτικές των Συνδικαλιστών, που η Γαλλική κυβέρνηση αναγκάζεται να προσλαμβάνει στρατό απεργοσπαστών, γιατί πολύ λίγοι εργάτες επιθυμούν να στρατεύσουν τους εαυτούς τους στην απεργοσπασία, χάρη στις προσπάθειες και τις τακτικές του Συνδικαλισμού.

Δεν είναι μικρότερης σημασίας το γεγονός ότι οι δραστηριότητες αλληλεγγύης του Συνδικαλισμού επέφεραν την συνεργασία μεταξύ πόλης και υπαίθρου, εργατών και αγροτοκτηνοτρόφων, οι οποίοι εξασφαλίζουν την παροχή τροφίμων κατά τη διάρκεια απεργιών, ή προσέχουν τα παιδιά των απεργών. Αυτή η μορφή έπρακτης αλληλεγγύης εφαρμόζεται για πρώτη φορά σε αυτή τη χώρα κατά την απεργία Lawrence με εντυπωσιακά αποτελέσματα.

Και όλες αυτές οι ενέργειες του Συνδικαλισμού διαπνέονται με το πνεύμα της εκπαιδευτικής εργασίας, που πραγματοποιείται με συστηματικά απογευματινά μαθήματα πάνω σε όλα τα ζωτικής σημασίας θέματα από μια ελευθερική σκοπιά, και όχι τη νοθευμένη γνώση που γεμίζει τα μυαλά στα δημόσια σχολεία. Η έκταση της εκπαίδευσης είναι πραγματικά φαινόμενο. Από την πρόληψη και υγιεινή στο σεξ, την φροντίδα εγκύων, την φροντίδα και ανατροφή των παιδιών, τις δουλειές του σπιτιού, τη φροντίδα γενικής υγιεινής του ατόμου, ουσιαστικά κάθε κλάδος της ανθρώπινης γνώσης – επιστήμη, ιστορία, τέχνη – λαμβάνει λεπτομερούς εξέταση και προσοχής, σε συνδυασμό με την πρακτική τους

εφαρμογή στις καθιερωμένες εργατικές βιβλιοθήκες, ιατρεία, συναυλίες, φεστιβάλ, όπου οι μεγάλοι καλλιτέχνες και λογοτέχνες του Παρισιού θα θεωρούσαν τιμή τους να συμμετέχουν.

Μια από τις πιο ζωντανές προσπάθειες του Συνδικαλισμού είναι να προετοιμάσει τους εργαζόμενους ΤΩΡΑ για τον ρόλο τους στην ελεύθερη κοινωνία. Πάνω σε αυτό οι Συνδικαλιστικές οργανώσεις παρέχουν σε κάθε εργαζόμενο κάθε βιβλίο, σύγγραμμα που υπάρχει για κάθε κλάδο εμπορίου και βιομηχανίας, με σκοπό να αποκτήσει την εμπειρία και την γνώση πάνω στο αντικείμενό του, ώστε όταν οι εργάτες πάρουν τελικά στα χέρια τους την παραγωγή και την διανομή των προϊόντων, οι άνθρωποι να είναι πλήρως προετοιμασμένοι να διαχειρίζονται τις ζωές τους.

Παράδειγμα της αποτελεσματικότητας αυτής της εκπαιδευτικής καμπάνιας του Συνδικαλισμού είναι οι Ιταλοί σιδηροδρομικοί, των οποίων η εμπειρία, δεξιοτεχνία, ικανότητα σε όλες τις τεχνικές λεπτομέρειες της μετακίνησης είναι τόσο διευρυμένη, που μπορούσαν να προτείνουν στην Ιταλική κυβέρνηση να αναλάβουν τους σιδηρόδρομους της χώρας και να εξασφαλίσουν την λειτουργία τους σε πιο οικονομικό πλαίσιο και λιγότερα ατυχήματα, από όσα συμβαίνουν τώρα επί κυβερνητικής διαχείρισης.

Η ικανότητά τους να συνεχίσουν την παραγωγή έχει αποδειχτεί από τους Συνδικαλιστές, σε σχέση με την απεργία των υαλοργών στην Ιταλία. Εδώ οι απεργοί, αντί να μείνουν αδρανείς κατά την απεργία, αποφάσισαν οι ίδιοι να συνεχίσουν την παραγωγή γυαλιού. Το δυνατό πνεύμα αλληλεγγύης που τους διακατείχε μέσω της Συνδικαλιστικής προπαγάνδας, τους έδωσε την δυνατότητα να στήσουν ένα εργοστάσιο παραγωγής γυαλιού μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Νοικιάσαν ένα παλιό κτίριο που κανονικά θα ήθελε μήνες για να μπει σε πλήρη λειτουργία, και το μετέτρεψαν μέσα σε λίγες βδομάδες σε εργοστάσιο παραγωγής γυαλιού, με τη βοήθεια των συντρόφων εργατών που τους βοηθούσαν στο χτίσιμο αφού σχολούσαν οι ίδιοι. Στη συνέχεια οι απεργοί υαλοργοί άρχισαν να το δουλεύουν, και το συνεργατικό τους εγχείρημα και η διάδοσή του κατά τη διάρκεια της απεργίας, ήταν τόσο ικανοποιητικό ως αποτέλεσμα σε κάθε επίπεδο, που το πειραματικό εργοστάσιο έγινε μόνιμο και κομμάτι της παραγωγής γυαλιού στην Ιταλία σήμερα βρίσκεται στα χέρια της συνεργατικής οργάνωσης των εργατών.

Αυτή η μέθοδος εφαρμοσμένης εκπαίδευσης δεν προετοιμάζει μόνο τον εργάτη τον καθημερινό του αγώνα, αλλά επίσης εξυπηρετεί έτσι ώστε να είναι εξοπλισμένος για την μεγάλη μάχη και το μέλλον, όπου καλείται να εκτιμήσει την θέση του στην κοινωνία ως ιδιοφυές και συνειδητοποιημένο ον και χρήσιμος παραγωγός, μόλις ανατραπεί ο καπιταλισμός.

Σχεδόν όλοι οι Σοσιαλιστές συμφωνούν με την Αναρχία στο ότι η ελεύθερη κοινωνία θα υπάρξει μόνο μέσω της ηθελημένης ένωσης και στο ότι η απόλυτη επιτυχία της θα βασίζεται πάνω στην διαλεκτική και ηθική ανάπτυξη των εργατών που θα υποσκελίσουν το σύστημα αμοιβόμενης εργασίας με μια νέα κοινωνική συνθήκη, βασισμένη στην αλληλεγγύη και στην οικονομική ευμάρεια για όλους. Αυτό είναι Συνδικαλισμός σε θεωρία και πράξη.